

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar 1867. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Christi Kirke. — Hvorledes man kan fående den.

(Fra „Millennial Star.“)

Kirken, saaledes som den var blevet oprettet af Jesu Christus, er fremstillet for os i det nye Testamente under to Billeder: en fuldendt Bygning og et fuldkomment Legeme.

Alltsaa først som en Bygning. Hvad er den bygget paa? (See Matth. 16, 13.) Der er blevet sagt os, at Jesus ved en vis Leilighed spurgte sine Disciple: „Hvem sige Mennestene mig at være?“ Da han saae, at Folket havde forskellige Meninger med Hensyn til hvem han var, idet Nogle troede, at han var Johannes den Dober, Andre, at han var Elias, og efter Andre, at han var Jeremias, og at Ingen havde Ret, vendte han sig til sine Disciple og spurgte: „Hvem sige I mig at være?“ Petrus svarede: „Du er Christus, den levende Guds Son.“ Da svarede Jesus: „Salig er Du, Simon Jonas' Son, thi Kjod og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes

Porte skal ikke faae Overhaand over den. Og jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nogler, og hvad Du binder paa Jordens, skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jordens, det skal være løst i Himlene.“

Her begynder derfor Striden mellem den christne Verdens forskellige Troes-samfund. Den romerske Kirke erklærer, at Petrus er Klippen, medens de protestantiske Kirkesamfund paastaae, at Jesus Christus er den Klippe, paa hvilken Gud vilde bygge sin Menighed. Hvem har Ret? Kan Petrus være den Klippe, som er onitalt? Nei, visselig ikke, thi fort lid derefter fornegtede han sin Herre under Eder og Forbandelser. Hvilk en slibrig og usikker Klippe vilde det ikke have været, om Gud havde valgt ham til at bygge sin Menighed paa. Imidlertid er der under tiden blevet sagt til os, at Petrus maatte være Klippen, thi han havde Himmeriges Riges Nogler; han kunde aabne, og Ingen kunde tillukke, — han kunde tillukke, og Ingen kunde aabne. Men aabenede

han nogensinde Doren enten for Gode eller Hedning, forend han sit Aabenbaring fra Gud om, at Tiden var kommen for ham til at gjøre det? Nei, aldrig. Jesus påalagde ham og de øvrige Apostler at vente efter dette. Det var efterat Jøderne havde forsætstet Messias, og efterat Petrus og hans Brodre paa Pentekostens Dag havde modtaget Aabenbaring, at han (Petrus) først aabnede Doren for Israels Sød, og da Tiden kom, at Doren ogsaa skulde aabnes for Hedningerne, viste da Gud ikke først Petrus ved et Syn og siden de Øvrige formedelst den Hellig-Aands Udgrydelse over Cornelius og hans ganste Huus, at ogsaa Hedningernes Tid var kommen, forend Petrus kunde bruge sin Myndighed til at indlæmme dem i Christi Kirke formedelst Daab? Saaledes see vi, at al den Magt, Petrus havde, var grundet paa Aabenbaring fra Gud vor himmelste Fader, og omendskjondt han havde Nøglerne, kunde han dog ikke aabne Doren hverken for Gode eller Hedning, forend han havde modtaget Aabenbaring fra Gud om at gjøre det. Det var formedelst Aabenbaring fra Gud, at Jøhannes den Dober sit at vide, at Jesus var Christus, og det var formedelst Samme han var i stand til at bære Vidnesbyrd derom. (Joh. 1, 33, 34.) Det var Aabenbaring fra Gud, som satte Petrus i stand til at forstaae og bære Vidnesbyrd om, at Jesus var Christus, den levende Guds Son. (Math. 16, 16.) Det var Aabenbaring fra Gud, som gjorde, at Paulus kunde bære Vidnesbyrd baade for Geder og Hedninger om den samme Sandhed (see Gal. 1, 12, 13.), og det er ene og alene formedelst Aabenbaring fra Gud, at noget Menneske nogensinde kan komme til at kjende ham, thi der siges udtrykkelig: „Ingen kjender Sonnen uden Faderen, og den, som Sonnen vil aabenbare det (Math. 11, 27.), og Paulus

siger: „Ingen kan sige, at Jesus er Christus uden ved den Hellig-Aand,” (1 Cor. 12, 3.), og efterom den Hellig-Aand er Aabenbarelsens og Prophetiens Aand, stemmer denne Pauli Erklæring overeens med Engelens Ord i Aabenbaringen 19de Cap., 10de Vers, at „Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand.” Jeg vil dersør spørge: Hvad menes der med den Klippe, som Jesus omtaler, paa hvilken han vilde bygge sin Menighed? Menes der Petrus? Nei; det var den Aabenbaring fra Gud, som Petrus havde faaet — det var den store og guddommelige Velsignelse: Modtagelsen af fortsat Aabenbaring, uden hvilken Kirken ikke kunde bestaae, thi uden den kunde Ingen kjende Jesus eller bære Vidnesbyrd om, at han var Christus.

Sandt nok, hele den christne Verden paastaaer, at dens Tro og Systemer ere grundede paa Guds Aabenbaringer, som indeholdes i Bibelen. Imidlertid har jeg i hele mit Liv blot hørt eet Samfund, der ligefremt har paastaaet, at Bibelen var den Hellig-Aand, nemlig et Religionssamfund i Skotland, Morianerne. Jeg sagde til en af deres Prædikanter, hvem jeg hørte paastaae dette, at deres Hellig-Aand var meget passende for Verden i vore Dage, thi enten man var berusset eller ødru, vilde man bestandig føre den Hellig-Aand med sig, saafremt man blot havde en Bibel i Lommen. Men er Bibelen i den Tilstand, som vi nu have den, Noget, der kan sammenlignes med en Klippe, og er den stillet til at tjene som Grundvold for noget Menneskes Tro, eller er den saadan, at Gud paa den kunde bygge sin Menighed, og vilde ikke dette være det Samme som at bygge paa Sand? Hvorfor bestaaer Forskjellen mellem Klippen og Sandet? I Klippen er der Fasthed og Sammenhæng, da den ene Partikel er usie forenet med den anden, medens enhver Smadeel af Sandet er

adstilt den ene fra den anden; der er ingen Fasthed, ingen Forbindelse, intet Sammenhæng. Klippen kan maaestee efter Aarhundreders Forløb tildeels oploses, tage sin Fasthed og blive til Sand igjen. Saaledes er det ogsaa med Fortolkningen af de Alabenbaringer, som Gud har givet til tidligere Generationer, naar det forenende og livgivende Princip, fortsat Alabenbaring, bliver unddraget, og de blive udlagte formedelst menneskelig Lærdom og efter Menneskets Meninger, thi ligesom disse Fortolkninger og Giſninger ere uden nogen sand Grundvold, saaledes maae ogsaa den Tro og de Systemer, der ere grundede paa samme, være byggede paa Sand og maae til sidst falde. Soderne paſtvoede, at de havde grundet deres Tro og Systemer paa de Alabenbaringer, der vare givne ved Moses og Propheterne, men Jesuſ sagde dem, at deres Guds frygt kun var Mennestebud. De troede alene paa de Fortolkninger, som de Lærde paa deres Tid fremfattede med Hensyn til det, der var blevet sagt ved Moses og Propheterne. De vare dersor deelte i Sekter og Partier, og da Mæſſias kom, om hvem Moses og Propheterne havde talt, kjendte de ham ikke; den store Hob med de Skriftkloge og Pharisæerne i Spidsen forkastede ham og kaldte ham en Bedrager, medens de Faa, som troede, at han var en Prophet, havde forskjellige Meninger angaaende, hvem han var, og eftersom iblandt hele den store Hob Iohannes den Dober og Petrus virkelig kjendte ham og kunde bære Bidnesbyrd om, at han var Guds Son, kunde de ikke have erholdt denne Kundstab fra noget dodeligt Menneste, ei heller kunde de have faaet det at vide af noget menneskeligt Værk; Kjed og Blod kunde ikke aabenbare det for dem; de havde erholdt denne Kundstab unmiddelbart fra Himmelens Gud. Men omendfjondt Soderne

vare deelte i forskjellige Partier i alt An- det, var der dog Et, hvori de alle vare enige, nemlig i at modstaæ Guds Son og de Sandheder, han forkyndte, saamt i at forfolge Enhver, som var Bidnesbyrd om Sandheden.

Vi behøve blot at betragte vor egen Tid. Medens Menneskene paſtaae, at de have grundet deres Tro paa Bibelen, er det kun paa de menneskelige Fortolkninger af Guds styrne Ord, deres Systemer og Tro ere grundede, og ligesaa forskjellige som Fortollerne ere i deres Anſuelser, ligesaa forskjellige ere deres Systemer. Og det Samme, der sagdes om Soderne i Jesu Dage, kan med Rette siges om Nutidens saakaldte Christne, nemlig, at deres Guds frygt kun er Mennestebud.

De kunne sammenligne med en Deel Mennester, som gaae hen for at see paa en Solſtive for at faae vide den sande Tid, men en Sky skuler Solen; Solſtiven er vel der, men Solſtraalerne mangler; imidlertid danne de sig deres egne Anſuelser, og gaae bort og ſige Andre, hvormange de tre Klokken er, og omendfjondt de Alle kunne have forskjellige Meninger, ſinder dog enhver af dem en Mængde, som troer paa sig (ikke paa Solſtiven), da det er lærde Mænd, og saaledes ſtille de deres Uhre ifølge disse Angivelſer. Men lad En, der har ſeet Solen ſinne paa Skiven, og som dersor veed den sande Tid, komme frem og fortælle dem, at de have ſtillet deres Uhre feil, saa ilstedetfor at glæde sig over, at de blevet rettede, ville de vende sig imod og forfolge den, der vilde undervise dem, og de holde fast ved deres egne Meninger og ſige: „Vi behøve ikke Solens Straaler; vi have en Solſtive, og det er Alt, hvad vi behøve.“ Saa urimeligt dette end kan synes, var det dog den sande Tilstand, i hvilken Soderne befandt sig, da Jesuſ kom, ligesom

Christenheden for Nærvoerende befunder sig i den selv samme Stilling. Nutidens Christne have Bibelen og sige, at de ikke behøre noget Mere. Hvad det Lys angaaer, som nu Abenbaring vilde læste paa Bibelen, saa at de kunde blive i stand til at forstaae den, saa kunne de meget godt undvære Samme, da de have saa mange lærde Mænds Meninger og Fortolkninger til at veilede sig. Det gør Intet til Sagen, hvor uenige disse Mænd ere i deres Anstuelser; de ere lærde, og det er nok. Om Nogen, der formedelst Abenbaring har faaet Kundstab om Sandheden, skalde komme til dem og sige dem, hvori de tage feil, vilde de, hvor uenige de end maatte være i alt Andet, dog være enige i at forfolge en haadan Mand og i at tilintetgjøre hans gode Navn og Rygte iblandt deres Eige. Men ligesaa lidt som Nogen ved Hjælp af en Solstive noiagtigt kan bestemme, hvormange Klokk'en er, uden at Solstralerne vise ham det, ligesaa lidt kan Nogen af Bibelen lære at kjende Guds Villie, uden at Abenbarings Lys bliver givet ham, saa at han kan forstaae den. Ja, om selv Guds egen Son skalde komme nu i vo're Dage og fremhætte den samme Lære og gjøre de samme Mirakler, som dengang han først kom, vilde Menneskene være ligesaa uenige i deres Meninger angaaende hvem han var, og med Hensyn til, ved hvilken Magt han udførte sine Undergjerninger, som Faderne varer, da han første Gang kom, og hvis Nogen skalde kunne kjende ham, maatte han have erholdt denne Kundstab paa samme Maade som Petrus, ikke formedelst Kjød og Blod, men ved direkte Abenbaring fra Gud vor himinueste Fader formedelst Prophetiens Aand.

De protestantiske Kirkesamfund paa staar, at Jesus Christus er den Klippe, paa hvilken Gud vilde bygge sin Menighed. Men isfolge den hellige Skrift kan

ikke dette være sandt, thi der sigeres, at Jesus Christus er den Grundvold, som var lagt. (See 1 Cor. 3, 11.) „Thi Ingen kan lægge en anden Grundvold, end den, som er lagt, hvilken er Jesus Christus.“ Altsaa, Klippen, paa hvilken Bygningen staar, kan ikke sigeres at være lagt; det er Stenene til Grundvolden, der lægges paa Klippen, og da Jesus Christus sigeres at være Bygningens Grundvold og Hovedhjornesteen, og da Grundvolden og Klippen maae være to forskjellige Ting, saa folger det af sig selv, at han ikke kan være Klippen, paa hvilken Grundstenen er lagt, thi det vilde være urimeligt at sige, at Christus var lagt paa Christus, og endnu urimeligere vilde det være at sige, at han var bleven opbygget eller lagt paa Petrus.

Det er dersor indlysende, at Klippen, paa hvilken Kirken skalde opbygges, hverken var Christus eller Petrus, men de bleve begge opbyggede paa Abenbaring fra Gud vor evige Fader. (See Jesu Vidnesbyrd i denne Henseende hos Joh. 5, 19.) „Dersor svarede Jesus og sagde til dem: Sandelig, sandelig, siger jeg Fader: Sonnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han seer Faderen gjøre, thi hvilke Ting han gjor, de samme gjor og Sonnen ligesaa.“ „Thi Faderen elsker Sonnen, og viser ham alt det, han selv gjor.“ Og endvidere kunne vi af Aab. 1, 1. see den skjonne Orden, isfolge hvilken Gud sender sine Abenbaringer, og at Sonnen, Englene, Apostlerne og hele Kirken ere opbyggede paa samme: „Jesus Christi Abenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Ejendre de Ting, som snart skulle skee, og han udsendte sin Engel og betegnede dem ved ham for sin Ejener Johannes,“ og endvidere (4de Vers): „Johannes til de syv Menigheder i Asien.“

Her giver altsaa Gud, Faderen, en

Aabenbaring til Sonnen; Sonnen giver den til en Engel, — Engelen giver den til Johannes, og Johannes giver den igjen til Kirken. Ere nu altsaa ikke baade Sennen, Engelen, Johannes og Kirken opbyggede paa Aabenbaring, given af Faderen? Kan dersor noget Kirkesamfund, som fornægter Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring, være Christi Kirke? Thi borttager man Aabenbaringens Klippe, maa den enten være bygget paa Sand, eller den maa ligne Historien om Muhammeds Ligkiste, der stulde hænge i Lænsten. Men hvis vi ville esterspore den lidt noiere, ville vi erfare, at der, som Kirke betragtet, ikke vilde være Noget tilbage af den enten til at opbygge eller hænge, men lig deres Gud uden Legeme og Dele, vil deres Kirke befndes at være uden baade Grundvold og videre Paabygning.

Vi ville nu betragte nogle af de andre Stene i Bygningen, thi naar man lægger Grundvolden til et Huis, behoves der flere end een Steen, og omendskjondt een Steen kan være den fornemste, og for Lydeligheds Skyld faldes Grundstenen, ere dog de øvrige ligesaa nødvendige til Grundvoldens Huldendelse. Hvilke ere disse andre Stene? (See Eph. 2, 19 til 22.): „Saa ere I da ikke mere Gæster og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Hunsfolk, opbyggede paa Aposternes og Propheternes Grundvold, saa at Jesus Christus selv er Hovedhjornestenen, paa hvilken den ganste Bygning tilsammenfojet vojer til et helligt Tempel i Herren, paa hvem ogsaa I tillige blive opbyggede til Guds Bolig i Aaland.“ De øvrige Stene i Bygningens Grundvold ere altsaa Apostler og Propheter, medens Jesus Christus er Hovedhjornestenen. Hvad Cardinaler og Erkebiskopper angaae, saa findes der ingen saadanne Stene, hverken i Grundvolden eller i nogen anden Deel

af Bygningen. Apostlerne og Propheterne varre Mænd, der vare inspirerede og bestilkede af Gud til at forkynde hans Hensigter og Billie for de Hellige paa Jorden, hvilket allerede er blevet visst i Aab. 1, 1., paadet den hele Bygning formedelst disse Aabenbaringer kunde blive sammenfojet til Et, idet den ene Steen neie bliver passet til den anden, og saaledes vojer det Hele til et helligt Tempel for Herren, og om disse Stene end ere tagne fra forstjellige Steder i deres raae Tilstand og uhugne, ere de dog nu tilbørligt sammenfiede til Guds Bolig i Aaland, thi nu have de Adgang til Faderen, enten de have været Joder eller Hedninger, og formedelst Aabenbaringens Aand, som de have modtaget fra ham, ere de sammenfiede, enhver Steen paa sit rette Sted, og det Hele udgjor Christi Kirke, den levende Guds Tempel. Saaledes er ikke alene Grundvolden opført paa Aabenbaringens Klippe, men Alle have de Adgang til ham formedelst Aabenbarelsens Aand, som udgaer fra Faderen. Enhver Steen i Bygningen er noie tilsammenfojet med den anden og er blevet til Et, og saalænge dette er Tilfældet, kunne alle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over den, thi den er grundet paa Aabenbaring fra Gud; den er sammenholdt formedelst samme og bygget paa den evige Sandhed, der udgaer fra ham, som er den sande og urokkelige Klippe. Men paa Grund af deres Ugudelighed, som bekjende sig at være hans Hellige, har Gud unddraget Aabenbarelsens Aand fra dem, og da de have manglet det, som ene og alene kunde forene de enkelte Dele og faae Bygningen til at staae, er den falden ned, og vi kunne see dens Ruiner i de forstjellige Sekter og Partier, som nu udgjore den saakalde Christenhed.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 124.)

Mange af disse vilde Indianere fulgte med og bragte Tiger- og Abeljød samt Kokusnødder med sig som Præsenter. De hørte med Opmærksomhed paa Messen og saae paa alle Ceremonierne i Kirken. Derpaa indbød de Padren at komme til dem for at undervise dem, og de opfordre en Hytte paa det Sted, hvor de først havde truffet ham, og den indviede han til Kirke, ligesom han oplært sin Sakristan til at holde Gudstjeneste for dem hver Søndag. Som Præsteten sagde, vilde mange af dem sandsynligvis været blevne dochte, dersom denne Mand havde levet længere, men uheldigvis døde han; Cariberne trak sig tilbage til Ørkenen, og siden den Tid havde ikke en Eneste af dem viist sig i Landsbyen.

Ruinerne ligge omrent otte engelske Mile fra Landsbyen og ere fuldkommen øde. Beiene vare saa daarlige, at for at kunne udrette Noget, var det nødvendigt at forblive der, hvor vi vare, og til den Ende maatte vi forstasse os Mundforraad. Der vare tre smaa Bontiker i Landsbyen, men deres samlede Bareoplæg udgjorde ikke halvsjerdindstyve Pund. Imidlertid forefandtes i et af dem halvandet Pund Kaffe, hvilken vi strax lagde Beslag paa. Juan meddelede den gledeelige Beretning, at der den næste Morgen skulle slagtes et Sviin, og at han havde beslittet en Deel af Fleiset. Tillige fortalte han, at der løb en Ko med en Kalv frit omkring, og sagde, at der maatte træffes Foranstaltung til at beholde den for at malke den. Dette blev strax iværksat og alle nødvendige Forberedelser gjorte til at kunne besøge Ruinerne den følgende

Dag. Indianerne sjendte i Almindelighed Beien, men der var kun En der paa Stedet, som kunde tjene os som Beviser omkring ved Ruinerne, men han havde paataget sig at slagte og partere Grisen, hvis Aarsaq han ikke kunde tage ud med os, men lovede at folge efter.

Henimod Aften blev Landsbyens Ros forstyrret ved et Brag, og da vi gik ud, erfarede vi, at et Huis var fælet ned. Der opsteg en Stovsy fra samme, og Ruinerne laae rimeligvis saaledes som da Huset faldt. Choleraen havde blottet det for Beboere, og det havde i flere Aar staat øde.

Tidligt den næste Morgen gjorde vi Forberedelser for vor Udsigt til Ruinerne. Vi maatte forstasse os Mundforraad efter en stor Maalestok. Vort Kjøkkenet bestod af grovt Pottemagerarbeide, og vore Kopper af de ydre Dele af en eller anden runddaglig Plante, og hele Indkjøbsprisen for alle disse Sager beløb sig maaстee til fire engelske Shillings. Vi funde ikke forstasse os nogen Vandkrukke der paa Stedet, men Alcalden laante os en uden nogen Godtgjørelse, medmindre den skulde blive slaet i Stykker, og eftersom den var knækket, da vi fik den, ansaae han den rimeligvis som solgt. I Forbigaaende sagt, tiltvang vi os Alcaldens Kjørlighed ved at efterslade vore Penge hos ham til Opbevaring. Dette gjorde vi temmelig aabenbart for at det kunde blive bekjendt i Landsbyen, at der ingen „Plata“ var ved Ruinerne, medens Alcalden betragtede det som et Tegn paa en særdeles Tilstid. I Sandhed, vi kunde ikke vise ham nogen større Opmærksomhed.

Han var en mistænksom, gammel Unier, og forvarede sine egne Penge i en Kuffert i et indre Værelse, ligesom han aldrig forlod Huset uden at tillæse Gadedoren og bære Noglen hos sig. Alt, hvad vi forlangte, lod han os betale paa Forhaand, og han vilde ikke under nogen Omstændighed have betroet os saa Meget som for en halv Dollars Værdi.

Det var aldeles nødvendigt for os at medtage fra Landsbyen Alt, hvad der kunde bidrage til vor Bequemmelighed, og vi gjorde alle mulige Forsøg paa at faae en Uninde med os, men Ingen overede at være alene hos os. Dette var en stor Ulempa for os; det vilde have været ontfeligt at have et Qwindsfolk, ikke, som Leseren maatte kunde antage, til en Prydelse, men for at lave Tortillas. For at disse kunde være nogenlunde spiselige, maatte de nydes i det samme Dieblik, de var bagede, men vi vare nødt til at træffe Overenskomst med Alcalden om daglig at sende dem ud til os tilsigemed Produkterne af vor Ko.

Vor Udrykning var lig alt Andet, der hændtes os paa Beien. En af Indianerne satte asted med en af en Kobud forføreriget Kuffert paa Ryggen, idet hans Byrde var bundet fast ved Hjælp af en Bastsnor, medens der paa hver Side i Snorer af samme Slags hærg en Tugl, der var indsvobt i Pisangblade, saaledes at Kun Hovedet og Halen vare synlige. En Aanden havde ovenpaa sin Kuffert en levende Kalkun, hvis Been vare bundne, medens dens Binger vare udstrakte lig en flakt Drn. En Tredie havde paa hver Side af sin Byrde Knipper af Egg, af hvilket ethvert var omhyggeligt indsvobt i Maisblade, og de vare ved Hjælp af Bastsnorer sammenknippede ligesom Log. Røgeredskaberne og Vandkrullen bare andre Indianere paa Ryggen, og de indeholdt Ris, Bonner, Sukker, Chokolade

osv.; Strimler af Flest og Bundter af Pisanger hang ned over dem, og Juan var i sine Arme en Neiseæsse af Tin, hvilken var foldt med Svinefedt, hvilket i det Land altid var i en flydende Tilstand.

Klokken halv otte forlode vi Landsbyen. I en fort Strekning var Beien aaben, men vi kom snart ind i en Skov, hvilken vedvarede lige til Ruinerne og strakte sig sandsynligvis mange Mile paa den anden Side af samme. Beien bestod blot af en Indianer-Fodsti, der tilbeels var dannet derved, at Grenene paa Træerne vare slaaede af, og da de tilbageblevne nu vare meget tunge af Regnen, hængte de saa langt ned, at vi vare nødt til at standse hvert Dieblik, og snart blevе vore Hatte og Frakker ganske gjennemvaade.

Paa Grund af det tætte Lov kunde Morgensolen ikke optorre den foregaende Nats Oversvømmelser. Jordens var ganske gjennemblødet og gjennemstaaret af Stromme, der vare opsvulmede formedelst Regnen. Paa nogle Steder vare Jordvæninger, i hvilke Muldyrene sprællede og satte sig fast, saa at det undertiden var usædligt nok at komme over. Midt iblandt alle Jordens omstyrte Throner har aldrig Noget talst med en saadan Kraft om det Jordfæsses Førgængelighed, som denne uhyre Skov, der bedækker det Sted, hvor der forдумaa laa en stor Stad. Engang havde der været en stor Landevei, opstaldt med Mennester, der vare ansporede til Virksomhed formedelst de samme Bevæggrunde som dem, der nu tilstyrnde Folk til Handling, men de ere alle gangne bort, deres Boliger ere begravne, og intet Spor af dem er mere tilbage.

Efter et Par Timers Forløb naaede vi Floden Nicol, og en halv Time senere Øtulaflossen, der var formørket af den Skygge, som Skoven fastede paa den, medens den yndigt brød sig igennem dens

stenige Seng. Efterat vi havde vadet over den, sikte vi snart store Steenmasser at see og derpaa en rund udhuggen Steen. Vi siktede paa en Dynge Brundstykke, der hævede sig temmelig højt og var saa steil, at kun Muldyrene uden nogen Byrde kunde komme op ad den til en Terrasse, der ligesom hele Veien var saa bedekket med Træer, at det var umuligt at udfinde Formen af den. Vi fulgte denne Terrasse og stansede ved Hoden af en anden. Da udraabte vor Indianer pludselig: „El Palacio,“ („Paladset“) og igjennem Aabeningerne mellem Træerne kunde vi see Forsiden af en stor Bygning, hvis Soiler var rigt prydede med kunstige og smagsfulde Gibsbilleder. Der vogede Træer lige tot op til den, og Grenene havde trængt sig ind igjennem Dørene; med Hensyn til den Stil, den var opført i, var den enestaaende i sit Slags og overordentlig smuk, men opvalte et vist Bevismod. Vi bandt vores Muldyr fast til nogle Træer, stege op ad en Række Trin, der dannedes af Stene, som var trængte ud formedelst Træerne og nedfaldne, gik nogle Dieblikke langs ad Corridoren, hvorpaa vi kom ind i Gaardspladsen. Efter at vi havde tilfredsstillet vor første Nyssgerrighed, gik vi tilbage til Ingangen, og staaende i Porten, affyrede vi fire Gange vores Geværer, men det var ogsaa de sidste Ladninger, vi havde. Men for paa denne Maade at lade vor Tilsfredshed komme til Udbrud, skulde vi have bragt Stedet til at gjenlyde af et rungende Hurra. Det var ogsaa vor Indianernes Skyld, vi affyrede vores Ildvæben, thi de havde sandsynligvis aldrig hørt en saadan Kanonade før, og ligesom deres Forsædre paa Cortez' Tid, troede de næsten, at vores Baaben var Instrumenter, som kunde give Lynild fra sig, og vi vidste, at de vilde lyde saaledes over Landsbyen, at dette nok skulde af-

holde enhver af deres agtværdige Venner fra at afdæmpe os et Besøg om Matten.

Vi vare nu komne til Malet for vor lange og besværlige Reise, og allerede det Første, vi siktede at see, erstattede os rigeligt for vor Moie. For første Gang befandt vi os nu i en Bygning, som var opført af Landets oprindelige Beboere, og hvilken havde staat der, inden Europeerne havde nogen Kundstab om dette Continents Tilværelse, og vi beredte os til at opslæae vor Bolig under dens Tag. Vi valgte den forreste Deel af Corridoren dertil, og slap Kalkunen og det andet Hjederæk los i Gaardstrummet, hvilket var saa overvoget med Træer, at vi neppe kunde se tværs over det, og da vi ikke havde Andet til Muldyrene end Lovet paa Træerne og vi ikke kunde slippe dem løse i Skoven, ledte vi dem opad Trinene til Paladset og forte ogsaa dem ind i Gaardspladsen. I den ene Ende af Corridoren bragte Juan et Kjølken i stand, hvilket han gjorde paa den Maade, at han lagde tre Stene vinkelret, den ene indtil den anden, saaledes at der blev Plads til Bladen imellem dem. Vor Reisetoi blev lagt tilside eller ogsaa hængt op paa Stænger, der naaede tværs over Corridoren. Pawling lagde en fire Fod lang Steen op paa en anden, der skulde tjene som Hod, og dette skulde forestille et Bord, medens Indianerne lavede os Senge, hvilket de gjorde paa den Maade, at de huggede en Deel Stænger, som de heftede sammen ved Hjælp af Bætsnorer og lagde dem paa Stene, der var anbragte ved Hovedet og Hodderne. Vi ashuggede de Grene, der var trængte ind i Paladset, ligesom vi ogsaa fældede nogle af Træerne paa Terrassen, og derfra kunde vi overskue en uhyre Skov, som strækker sig, lige til den mexikanste Havbugt.

Indianerne nærede en overtroist Frygt for at op holde sig imellem Minnerne om,

Matten, og lode os derfor alene tilbage, saa at vi blevde de eneste Beboere i det Palads, som engang havde tjent til Opholdssted for ubekjendte Konger. Kun lidet have de tænkt, som have opbygget det, at deres kongelige Linie skulde opøre, deres Stægt udde, deres Stad blive til en Ruin, og Hr. Catherwood, Pawling, jeg og Juan dets eneste Beboere. Andre Fremmede have ogsaa været der, og ligesom vi, forundret sig saare. Deres Navne vare strene paa Murene med oplysende Numærninger og Figurer, men selv her vare der Mærker efter hine lave og sunknelander, som finde deres Glæde i at krenke Alt, hvad der er helligt. I blandt besjende Navne, iblant hvilke der dog ikke var noget, som tilhørte Nogen af sidstnævnte Klasse, bemærkede vi følgende: Capitain Caddy, Hr. Walker og en Landsmand Noah D. Platt fra New York. Han var som Handelsmand reist med et Kosardistib til Tobasco, hvorfra han videre havde seilet opad en af Floderne til Logwood, og medens Skibet var under Ladning, besegte han Ruinerne. Hans Beretninger om samme havde bevirket en sterk Attraa hos mig efter at besøge Ruinerne, længe forend der tilbød sig nogen Lejlighed dertil.

Høit oppe paa den ene Side af Corridoren stod Narvet William Beanham, og under samme var der med Blyant strevet et Vers. Ved Hjælp af et Træ, i hvilket der var hugget Indsnit, klavrede

jeg op for at løse disse Linier. Rimet var feilagtigt og Ordene urigtigt stavede, men Indholdet aandede af en dyb Følelse for den moralste Storhed, som herskede imellem disse ubekjendte Ruiner. Forfatteren synes ogsaa at have været en bekjendt Personlighed. Jeg har nemlig hørt hans Historie i Landsbyen. Han var en ung Irlander og var af en Kjøbmand i Tobasco blevsen sendt til det Indre af Landet for at drive en lidet Handel. Han havde i nogen Tid opholdt sig i Palenque og dens Omegn, og da han havde sine Tanker stærkt henvedte paa Indianerne, besluttede han efter nogen Tids Overveielse at trænge ind i Caribernes Land. Hans Venner bestræbte sig for at overtale ham deraf, og Præstelen sagde til ham: „De har rødt Haar, et syldigt Legeme og hvid Hud; de ville enten gjøre Dem til en Gud og beholde Dem iblandt sig, eller ogsaa ville de dræbe Dem og spise Dem op.“ Ikke desto mindre tog han dog alsteds ganske alene og tilfods, satte over Floden Chacanal, og efter næsten et Aars Fraværelse vendte han etter lykkeligt tilbage, men nogen og intet, med langt Haar og lange Negle, da han i otte Dage havde været alene med en enkelt Carib paa Bredderne af en vild Flod, medens han søgte efter et Sted, hvor han funde komme over, og i denne Tid havde han intet Andet at leve af, end Rødder og Urter.

(Fortsættet).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Da vi vide, at det interesserer de Hellige i Adspredelsen at erfare om Fremadskridningen i Zion med Hensyn til Udvillingen af de store Foretagender,

som der udføres, indrykke vi nedenstaende Uddrag fra „Deseret News“ af den 1ste December forrige Åar.

Nabning af Staten Deserets Telegraph-Linie.

En ny Era er begyndt for Folket i dette Territorium (Utah eller Deseret) idag, hvis Vigtighed det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at vurdere. Staten Deserets Telegraph-Linie er blevet aabnet, helliget og indviet til Herren, Israels Gud, for at tjene som et af Midlerne til at paaskynde Opbyggelsen af hans Rige. Folket i de forskjellige Settlementer have villeden bidraget til Fuldbrydelsen af dette Foretagende, som ventes tilendebragt gjennem hele Territoriet inden December Maanedens Udgang. Telegraph-Contoirer ere oprettede i de fornemste Stæder og Settlementer, og unge Mænd ere blevne oplært under Hr. Clowes Veiledning til at bestyre dem og væretage Forretningerne. Denne Linie for selve Territoriet vil vorte til stort Gavn for Indvaanerne, idet de ville kunne modtage Maad og Veiledning fra Authoriteterne i Hovedstaden i alle vanskelige Tilfælde, eftersom Telegraphen sætter de yderste og fjerneste Settlementer baade i Nord og Svd i Forbindelse med „Saltfostaden.“

Et andet stort Foretagende fra Staternes Side er den store Fernbanelinie, der skal forene Atlanterhavet med det Stille Hav, eller den uafbrudte Fernbane-Forbindelse over det hele nordamerikanske Continent fra Øst til Vest. Denne Linie blev især udstrakt 285 engelske Mile vestenfor Omaha ved Missouri Floden, og man kan nu reise i sex Dage fra New York til den nordlige Arm af Platt Floden paa Nebrascas Sletter. Til Föraaret vil Arbeidet paa denne Linie blive fortat, og Hr. Durant, Over-Ingenieuren, forsikrer, at han vil fuldende 300 engelske Mile i 100 Arbeidsdage. Fernbanebroen over den nordlige Arm af Platt Floden er allerede fuldendt, og Arbeidsstyrken er leiret paa den vestlige Bred af Floden, ventende paa Föraarets Komme. Man kan altsaa forvente, at henved Juni Maanedens Udgang omrent to Trediedele af Veilængden over Sletterne fra Missouri til Utah vil være færdig, hvilket til næste Åar (eller 1868) vil lette Emigrationen af vore Folk betydeligt, idet Drældyr og Wogne fra Territoriet Utah maa ske ikke behøve at møde dem længere ude end 400 engelske Mile og bringe dem ind.

Saavidt med Hensyn til Fernbanestrækningen fra Østen. Fra Vesten eller Californien drives ogsaa Fernbanearbeidet med Kraft og er fuldsort til Bjergstrækningen Sierra Nevada, og det synes, som om de to Compagnier for Østen og Vesten kappes om, hvem der først skal faae sin Linie fuldsort til Utah for at kunne knytte Handelsforbindelser med sammes Indvaanere. Det er let at indsee, at Utah eller Staten Deseret, som er Middelpunktet af det store Vesten, vil ved denne lettere og hærligere Communication tiltage i enhver Henseende, idet Indvaanernes Antal aarlig vil føres og de naturlige Resourcer udvilles med Kjæmpestridt. Der er en stor Fremtid imode for Guds Folk, der regjeres af vise og retsfærdige Love, og den Tid vil komme, da Nationerne ville faae ganste andre Tanker om de Sidste-Dages Hellige, end de nu have, naar de faae Resultaterne af et fredelstende Folks

Birksomhed at see, hvis fornemste Formaal er at opbygge, ikke ødelegge, at samle og forene, ikke at adsplitte, at gjøre Mennesket bedre, visere og dygtigere i enhver Henseende, læggende for Dagen, at et arbeidsomt, moralst, fredeligt og enigt Folk er i stand til at udrette store Ting, hvilket deres velanlagte Stæder, opdyrkede Marker, blomstrende Frugthaver, osv. afferede viser. Held og Fremgang frøn Zions Folks Foretagender til Guds Ere og hans Niges Opbyggelse!

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 6te November 1866.

Præsident Widerborg.

Kjære Broder. Jeg har rigtig modtaget Deres Skrivelse og er tilfreds med Indholdet af samme.

Der hersker Fred overalt i Territoriet, og de Hellige nyde god Helbred og almindeligt Held. Vi have haft nogle kolde Storme i Æfteraaret, men i denne Maaned har Veiret hidindtil været ganske mildt, og der er falden megen Regn. De Hellige have haft meget travlt i dette Æfteraar, paa Grund af, at saa mange Mennesker i afvigte Sommer have været ude, idet en Deel have været over Sletterne med Bogne og Trældyr for at bringe de Fattige herop, mens Andre have været i San Pete og Sevier Countier for at forsvarer Settlementerne og Befolkningen mod de røde Mænds Overfald. Indianerne have imidlertid forholdt sig nogenlunde rolige i de sidste Maaneder. Navajoes-Indianerne satte for ikke længe siden over Colorado og bortdrevne nogle Hostfolk fra Berryville i Kane County. En af disse blev saaret ved et Skud, dog ikke farligt. De stjal nogle Kreature, men man har dog faaet dem igjen.

Afvigte Åar har været særdeles frugtbart, og i hele Territoriet harorden

ydet en rig Høst, saa at Landmanden er blevet overslodigen erstatbet for sit Arbeide.

Vore Hjender have heller ikke været orkesløse iaar; de have anstrengt sig til det Yderste for at gjøre os Fortræd. Dr. Robinsons Død have de bestrebt sig for at benytte som et Middel til Opnaaelsen af deres Hensigter, idet de have gjort Alt, hvad der har staact i deres Magt, for at indvile mig, Stadens Authoriteter og Samfundet i samme, men deti have de taget storligen feil. Det var nærværd, at Nogle af deres Egne skulle blevet involvet i Sagen, og dette bevirkede, at de standsede med Forhørene i denne Retning. Det er haardt for Mennescene at stride mod Guds Bæk; de ere stedse uheldige allevegne. Propheten Michas har forudsagt, at det skulle blive saaledes: „Hun (Zion) skal besmittes, og vore Dine knuse se paa Zion. Men de vide ikke Herrens Tanker og forstaae ikke hans Raad.“ Mich. 4, 11, 12.)

Min Son Brigham jun. og Broder Thurber ankom hertil karst og sunde samtid vel tilmode den 25de sidstleden. De havde en stormfuld Søreise, og deres Reise tillands var ogsaa temmelig ubeha-

gelig. Imidlertid kom de sig dog snart igjen af deres Træthed.

Saavidt jeg veed, har de Eldstes Familier det godt. Behag at hilse dem, eg modtag selv i Forening med Brodrene min Hilsen. Bedende Herren at velsigne

Dem og give Dem den fernodne Kraft til at forhertige Deres Kald, forbli- ver jeg

Deres Broder,
Brigham Young,

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 126.)

Seg nærer ingen Tvivl om, at De ju kunde blive til stor Nutte for dette Samfund, ligesaavel ved at drive Deres Horretning som formedelst andre Fortrin, De er i Besiddelse af. Omendfjordt De ved at hellige Deres Tid og Evner til Sandhedens Sag og for et lidende Folk ikke kan vente at blive hævet i denne Slægt's Nine eller at sikre Dem Verdens Rigdom, kan De dog forlade Dem paa, at De ved at handle saaledes, sikrer Dem Jehovahs Bisald, „en Velsignelse, som gjør rig og volder ingen Sorg.“ Formedelst vor Guds inderlige Barmhjertighed ere vi undflyede deres Hænder, som have søgt vor Undergang, og have saet Bopæle i denne Stat og i Territoriet Iowa. Vor Hovedsæde er her paa Stedet, Nauvoo, (orphen kaldet Commerce) der har en smuk Beliggenhed ved Brederne af Mississippi, umiddelbart ovenfor det nedre Sted, hvor den stærke Strom er, og har saundsynligvis den bedste og smukkeste Beliggenhed, som nogen Stad kan have ved denne Flod. Den hæver sig gradvis opad indtil henimod en eu- glets Mill fra Floden, og siden har man en smuk, jævn og frugtbar Slette, hvorför Stedet er vel sikret baade for Handel og Agerdyrkning, men ligesom alle andre

Steder ved Floden er det usundt om Sommeren.

Indbyggernes Antal er næsten tre Tusinde, og det tiltager stærkt. Hvis vi blive tilladte at forblive her, er der al Udsigt til, at Nauvoo vil blive en af de største Stæder ved Floden, om end ikke i den vestlige Verden. Mange ere flyttede ind fra Sekysterne og Nogle fra Denne i Haret (Storbritannien).

Det er vor Hensigt at opføre nogle offentlige Bygninger til næste Føraar. Vi have kjøbt tyve tusinde Akres Land i Iowa Territorium ligeoversor dette Sted, og denne Strækning opfyldes hurtigt af vort Folk. Vi skalde ønske, at enhver af de Hellige, ligesom ogsaa Alle, der elses Sandheden og rigtige Grundsetninger, vilde komme her til Stedet saasnat som muligt, eller saasnat deres Omstændigheder vilde tillade det, og forene deres Evner og Talenter for at fremme den Sag, der er os saa dyrebar. Dersor er min almindelige Indbydelse: „Lader Alle, som ville, komme, og deltager frivilligen i Nauvoos Fattigdom.“

Jeg er tilbørlig til at give Dem en særegen Indbydelse om at komme saa tidlig som muligt, da jeg troer, at De kunde være os til Nutte. Imidlertid maa

De dog ordne Deres Sager saaledes, som Deres Omstændigheder maatte forde det. Hvis det var muligt for Dem at komme hertil i dette Efteraar for at lide Trængsel med Guds Folk, vilde Ingen mere glæde sig over at hyde Dem et hjerteligt Velkommen end jeg.

Der er udstedt Bevilgning fra Legislaturen til Anlæggelsen af en Jernbane fra Warsaw, der ligger tæt nedenfor Stromningen, og til dette Sted — en Streækning af omkrent tyve Mile, og hvis dette bliver bragt i Udførelse, vil det blive af uberegnelig Fordeel for dette Sted, da Dampssibe blot kunne passere Snevringen ved hoi Vandstand. Jordbunden er god, og jeg troer ikke, den staer tilbage for noget andet Sted i Staten. Afsorden er rig i denne Deel af Landet, og jeg troer, at Levnetsmidlerne ville blive billige.

Det skulle være mig sørdeles kjært, dersom jeg kunde ordne det saaledes, at jeg kunde møde Dem i Springfield til den Tid, De omtaler, men jeg kan ikke løve mig selv den Glæde. Hvis jeg ikke skulle komme, kunde De maaestaae Lejlighed til at komme hid og aflagge os et Besøg, inden De flyter hertil.

Eldste Rigdon er syg og har nu næsten et heelt Åar lidt af Koldfeber, hvilken Sygdom nu paa denne Tid græsserer sterklt her. Hvor Nærværende er han ikke i stand til at forlade sit Værelse.

Deres osv.

Joseph Smith, jun.

Til

J. C. Bennett, M. D.

G. S. Deres Skrivelse af 30te er rigtig modtagen, og det glæder mig at erfare af samme, at Deres Længsel efter at forene Dem med et Folk, „som alle-vegne er ilde omtalt,” og at Deres inderlige Ønske angaaende vort Bel til-tager, hvorfor De har mine bedste Fo-lsler, og jeg beder, at min himmelste

Fader maa udgyde sine meest udvalgte Belsignelser over Dem her paa Jorden, og formedelst sin Naade dygtiggjøre Dem til at overvinde det onde i Verden, paa-det De maa sikre Dem en salig Ude-lighed i det tilkommende Liv.

J. S. jun.

Strax efter Juli-Conferencen i Man-chester afreiste Eldste P. P. Pratt til Amerika for at hente sin Familie, og overlod Udgivelsen af „Stjernen“ til Præ-sident Young, der understøttedes af Eldste W. Richards.

Loverdag.

Wayne County i Illinois,
den 5te August 1840.

Belærværdige Joseph Smith, jun.
og Sidney Rigdon.

Agtede Venner. Jeg har skrevet flere Breve til Eder til Commerce og Nauvoo, idet jeg antog, at det var to forskjellige Steder, men en Broder til en Dame, der hører til Eders Samfund, og som nu er her, har underrettet mig om, at det er eet og samme Sted.

Jeg har ikke modtaget noget Svar paa mine Breve, og jeg antager, at Var-sagen til Opsættelsen enten maa være presserende Forretninger eller Eders Fra-værelse. Jeg har fattet den Beslutning, at jeg strax vil forene mig med Eders Folk og tage Bopæl iblandt Eder. Lader os antage som vort Motto: „Licut par-tribus sit Deus nobis“ (Ligesom Gud har været med vore Fædre, vil han ogsaa være med os), og i det Viemed anvende de passende Midler, og Seiren er vor. Lustens vingede Kriger vil ikke ophøre at være vort stolte Symbol paa Friheden, og Krigens Hunde ville for mig være lænkfærdne.

Jeg skal være hos Eder om en fjer-tent Dages Tid og skal hellige min Tid og mine Kræfter til Forskremmelsen af

Sandhedens og Dydens Sag samt til den hellige Religions Fersvar, hvilken I saa ædelmodigen have forsvarer og understettet saa hæderligent.

Min Hilsen til alle Brodrene.

Med sonlig Agtelse Eders

J. C. Bennett.

Mandag den 17de. Nauvoos og Iowas Hoiraad samledes paa mit Contoir. John Batten fremforste mange Klagepunktter imod Elija Fordham. Efterat Bidnesbyrd vare blevne aflagte og Raadgiverne havde talt, holdt jeg et længere Foredrag for Raadet og paaviste de stridende Parters Stilling, idet der i Virkeligheden ikke var nogen Grund til Uenighed. Jeg sagde dem, at det var bedst for dem at forlige sig med hinanden uden Raadets Mellemkonflikt og Votum samt heretter leve som Brødre og aldrig mere omtale deres forrige Udestaaelser, og saaledes bleve de forligte.

Tirsdag den 18de. Eldsterne Kimball, Woodruff og G. A. Smith afreiste fra Cheltenham til London, en Vejlængde af hundrede og ti (engelske) Mile, og ankom efter halvottende Times Reise til William Algoods Bopæl i King Street i Borough Nr. 19, og blev venligt modtagne af Madam Algood, som fulgte dem hen til Gjæstgiverstedet „Kongens Baaben.“

Der hersker stor Nød i Irland; der er stor Arbejdsløshed og Mangel paa Levnetsmidler.

Sandheden udspredes sig hurtigt i England og Skotland.

Fredag den 21de. Bidnesbyrd af Benjamin Boyce:

Jeg forlod mit Hjem i Nauvoor for at tage til Adams County, hvor jeg havde boet den foregaaende Sommer, for at afgjøre en Deel Gjeld. Jeg kom i Selstab med en Hr. Brown, som fortalte mig, at han sogte efter nogle Heste, som havde forvildet sig for ham. Vi havde ikke gaaet langt tilsammen, forend vi blev hilsede af tolv bevæbnede Personer, som spurgte os, hvor vi skulle hen. Jeg sagde dem, hvor jeg skulle hen, og Hr. Brown fortalte dem ligeledes sit Ørende. De spurgte os derpaa, om vi vare „Mormoner,“ hvortil vi svarede Ja. De sagde da, at vi ikke kunde gaae videre, ligesom de ogsaa fortalte, at de ved Gd havde forpligtet sig til at dræbe alle de fordonne „Mormoner,“ som de kunde finde, og toge os tilfange, bandt os med et Reb samt bragte os til en Baad, medens fire af dem, af hvilke En hed Martin, de Andre ere ubekendte, forte os til Missouri til en lidet Stad ved Navn Tully, hvor man holdt Vagt over os og beholdt os indtil Kl. 11 om Aftenen, da tre Personer, der medbragte et langt Reb, kom til os og bandt os om Halsen med samme. Jeg spurgte dem, hvad de vilde gjøre med os, hvortil en af dem svarede, at de vilde føre os til Floden, dræbe os og bruge os til Madding; hans Navn var Uno.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Den 15de Januar hændte der i Regenspark ved London en stor Ulykke, idet omtrent 200 Stelelbere faldt igennem Isen. Hvor Mange der

omkøm ved denne Leilighed vides ikke med Bestemthed, men allerede den følgende Dag havde man opfisst 35 Tog. De Tilstedeværende var dog overbeviste om, at Øffrenes Antal maatte være betydelig større.

De engelske Blade indeholde en lang Række Beretninger om de Ulhukker, som den sidste Orkan fra Sydvest Natten fra 7de til 8de forrige Maaned har anrettet paa Landet og langsmed Kysterne. I Dulwich, Brixton, Clapham, Norwood og andre Forstæder ødelagdes en Mængde lettere Bygninger, som Lader, Drivhuse osv., mange Skorstene styrtede ned og Parkerne frembode et sorgeligt Skue. Paa Jernbanerne i det sydlige England maatte flere Tog standse paa Grund af Stormen; et enkelt Tog blev fastet ned fra en høj Dæmning. Fra alle Søhavne er der indlobet Beretninger om talrige Skibbrud; dog er det i mange Tilfælde lykkedes at redde Mandstabet. Ved Liverpool gik Jernskibet „James Croftfield“ tilgrunde med en Ladning af 1700 Bassler Bomuld og hele Mandstabet, ved Yarmouth 2 store Skibe ligeledes med Mandstabet osv.

Italien. Der berettes fra Neapel, at der Natten mellem den 15de og 16de Januar rasede en forsærdelig Orkan, som har forårsaget betydelige Ødelæggelser; 20 Koskraftsibe ere gaaede tilgrunde. Ligeledes har man mærket fire Jordrystelser.

Paa Den Sardinien hersker der Hungersnød, som giber mere og mere om sig, og det i en forsærdelig Grad. Et italiensk Blad striver herom: „Den Hungersnød, der i tidligere Tid gjentagne Gange, f. Ex. i 1812, 1816 og 1818, har hjemføgt denne ellers saa frugtbare Ø, og i hvilken endnu levende Dienvidner have set mange Mennesker døe af Sult, overtræffes langt af den Glendighed, der hersker her nu. I hine Aar indtraf Hungersnoden først i Maris eller April; men nu er den allerede indtruffen i December, hvilket giver Anledning til de stærkeste Befrymninger. Det er endnu værre paa Landet end i Byerne og de større Flækter, — hvorti blyver man overloben af en Mængde Folk, der føge Arbeide, ellers bede om et Laan i Korn eller Penge, eller ville sælge et Stykke Jord for enhver Pris, eller salbyde deres Agerdyrkningstredstaber, Kjøkkenstok, Klæder eller alle mulige andre Ting, men i Negelen forgjøves, fordi der overalt er Mangel paa Penge. Noden driver de Fattige til at stjæle, og i Egne, hvis Befolknings Wohlighed hidtil har været et Drosprog, bliver der begaaet Tyverier ved højlys Dag.“

Blandinger.

I følge Esterretninger fra det gode Haabs Forbjerg af 5te December har den nye Republik Transvaal, som ligger i Nærheden af de engelske Capcolonier, i den senere Tid taget et nyt og uhyre stort Opsving. Landets Rigdom skal være overordentlig. Jern, Tin, Bly, Kobber, Graffert, Porcellainsjord, Allun, Marmor, Salpeter og mange Aarter Edelstene findes her i stor Overskudighed. Hyppigst fore-

kommer Bern og Bly. I en Blymine ikke langt fra Hovedstaden Portorico er der fundet Arts, som indeholdt 70—80 pCt. Bly og 5—6 pCt. Solv. I Aaret 1854 dannede der sig et Selstab til at drive Blygrubedriften i Landet, men Foretagendet maatte opgives paa Grund af manglende Kapitaler. Man har ogsaa for nylig opdaget Gud- og Solvaarer. De Indsodte pleie at smelte Kobberet sammen og at benytte det til allehaande Prydelsær.

Gu a n t e d i l u v i a n s k k j æ m p e f u g l. Ifolge et australist Blad er der paa Nelsen i Ny-Zeeland i negle Kalksteenlag fundet fossile Levninger af en gigantisk Fugl, der i epreist Stilling har været 25 Fod høj. De bestaae af et Hoved, minus Underhæben, og en Kropp, minus Halsen. Hovedets Dimensioner ere fra 1 Fod 10 Tommer til 3 Fod 4 Tommer, Dienhulingen fra $2\frac{1}{2}$ til $4\frac{1}{2}$ Tomme; Brystet er stærkt udviklet, men noget sladt, Halen lang og Kroppen svær; Vingerne, som have en smuk Form, ere store og slutte tæt til Kroppen, og mellem dem ligger der en Slags Sadel, som er meget smukt formet; Fjedrene, som bedække Kroppen, ere meget store og tætluttende. .

Englands registrerede Handelsflaade er i det sidstforlobane Åaar steget fra et Antal af 35,000 til 40,000 Skibe eller med over 14 pCt. Af de saaledes tilkommne 5,000 nye Skibe falde c. 2,000 Str. paa Moderlandet, og c. 3,000 Str. paa de forskellige Colonier. Den samlede Forogelse i Drægtigheden udgør omtrent 2 Mill. Tons, og det Antal Søfolk, som nu behoves mere til Cossardislaadens Bemanding end i 1855, kan anstaaes til c. 80,000 Personer.

Indhold.

Side.	Side.		
Besn Christi Kirle. — Hvorledes man kan kjende den	129.	Correspongance	139.
Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	134.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	140.
Nedaktionens Bemærkninger (Aab- ning af Staten Deserets Telegraph- Linie)	137.	Ryheder	142.
		Blandingar	143.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.